

Ponesrečena poljšja lov.

(Konec.)

Lepa družba nas je bila. Jurko je bil odšel še za dne s par mojih tovarišev, da porazstavijo „škatlje“. Nas drugih je bilo pa deset do dvanajst. Večinoma dijaki, pa vsi oblečeni v stare obleke. Vsak je bil za potrebo obremenjen. Bili smo kot kaki postopači.

Ločili smo se v dva oddelka. Dokler smo vedeli pot, je že še bilo. Toda, ko smo prišli iz ravnine, je bila pa druga. Stemnilo se je že. Začeli smo povpraševati ljudi, ki smo jih srečavali, kod se pride na Črni vrh. Ta je rekel tako, drugi drugače, in naposled nismo vedeli, kaj bi počeli. Začeli smo se cepiti v dva tabora. Naposled je zmagal predlog sosedovega Janeza, in ubrali smo vsi eno pot. Naredila se je črna noč. Tavalimo med grmovjem semintja. Dostikrat sem se trdo zadel ob kamen, včasih me je ustavil trnjev grm ali čez stezo ležeč hlod.

Pot torej ni bila prijetna. Tavalimo dobro uro in nismo vedeli, gremo li prav ali ne. Klicali smo Jurkota in lovca, pa nihče se ni odzval. Naposled nam pride vendar nasproti Jurko s tovariši, ki so bili šli ž njim.

„No, hvala Bogu, da ste prišli“, smo vpili vsi v eni sapi. „Zdaj bo pa že boljše.“

„Veste, nekaj prav neugodnega vam moram povedati.“

„Kaj pa, kaj pa?“

„Lovca ni!“

„Lovca ni? Kaj zato! Gremo pa brez njega.“

„Brez njega ne moremo nič opraviti. Nimamo „škatelj“. Jaz jih nisem prinesel, ker sem mislil, čemu bi jih nosil, saj je lovec dosti vzel s seboj.“

„Kaj bomo pa zdaj?“

„Domu ne gremo, smejali bi se nam“, pravi Zalarjev Andrej.

„Seveda ne!“

Vsi smo bili za to, da ne gremo domov. Toda kaj početi po noči v gozdu?

„Veste kaj, tovariši, poiščimo si pripraven prostor in napravimo ogenj. Bomo pa pekli krompir in „štoker“, ali ne?“

„Tako je, Jurko.“

Vsi smo bili zadovoljni z Jurkovim predlogom.

„Pojdimo v Obrnišče, tam je pripravno, pa zakurimo. Tudi drva so tam“, dostavi sosedov Janez.

„V Obrnišče, v Obrnišče!“ smo vpili drug čez drugega.

Napravili smo se na pot. Bila je krasna jesenska noč. Zvezdice so bile kar posejane, tako nagosto so svetile. Čez dobre četrt ure smo bili v Obrniščih.

„Tu počakajmo!“ pravi sosedov Janez.

„Tukaj, tukaj!“

„Alo, napravimo ogenj!“

„Znosite najprvo drva skupaj!“ ukazuje Jurko. „Jaz vam napravim ogenj, da bo kaj.“

Šli smo po drva, po dva in dva. Kmalu smo jih nanosili cel kup. Jurko je napravil velik ogenj. Posedli smo okoliinokoli. Prav prijetno je bilo, samo polhov nam je manjkalo. Ko se je napravila žerjavica, dejali smo pa krompir peči. Pomenkovali smo se, smejali, peli, vriskali — kar se je komu ljubilo. Vmes pa smo jedli kruh, sir, slanino, pili slivovko, vino — vse vprek.

Mraz je pa le pritiskal. Mene je parkrat streslo . . . Bilo je že precej pozno ali zgodaj, ko smo se razšli — brez polhov.

Ko sem domov prišel, mi ni bilo nič kaj prav. Tiho sem se ulegel. Toda potem je bilo joj. Vse se mi je bilo zaprlo. Kruh, sir, slanina, vino in slivovka, in skoro nisem mogel dihati. Bil sem kakor v omamici. Čutil sem, da mi je prav hudo, pa nisem vedel pravzaprav, kaj mi je. Potem sem se pa kot nekam pogreznil . . . Sem-li zaspal, ali umrl . . . ?

Zbudim se. Bil sem silno slab. Pogledam po sobi in vidim sestro, ki je sedela objokana ob peči.

„Kje pa sem?“ jo vprašam.

„Vidiš, kaj si nam naredil!“ zaihti sestra.

„Kaj sem vam naredil! Slab sem. Daj mi požirek vode!“

„Saj bi bil kmalu umrl.“

„Jaz?“

„Ti, ti!“

„Glava me boli in črno mi je pred očmi . . . A zdaj je bolje. Ponoči mi je bilo pa hudo.“

„Saj nisi mogel nič. Samo stokal si. Ko bi te ne bili močili, bi bil umrl. Oh, sama Marija te je rešila. Boga zahvali, da si imel Nje škapulir okoli vratu.“

In sestra je začela znova jokati.

„Jaz o vsem tem prav nič ne vem!“

„Seveda ne. Saj ni bilo nobene besede spraviti iz tebe. Ko sem te vprašala, ali ti je bolje, si me samo debelo pogledal. Rekel nisi pa nič.“

„Oh, da je le bolje. Zakaj nisem ubogal očeta!“

Ta hip pridejo oče v hišo.

„Oče, ali je res, da bi bil ponoči kmalu umrl!“ jih vprašam.

„Oh, otrok, vidiš, kaj si mi napravil?“ Sama Marija te je rešila. Vidiš, ker me nisi ubogal. Jaz sem vedel, meni je nekaj v srcu reklo, da to ne bo prav. V mrzli noči laziti okoli!“

Res sem bil v veliki nevarnosti. Zahvalil sem Boga in Devico Marijo, da nisem bil umrl . . .

V postelji ležeč sem premišljal: Glejte, oče so le prav imeli, ko so mi branili na polhe. Ko bi jih bil ubogal, bi vsega tega ne bilo. Prišel sem do sklepa, da je najboljše, če starše ubogamo, kajti oni nam vedno želé le dobro.

Zv. Mirovič.

